

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Luimige Reis langs den Rijn

Hood, Thomas

Amsterdam, 1840

[Text]

[urn:nbn:de:bsz:31-140259](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-140259)

met zijn' vorsten vinger op een' ooijevaar aanlegde, toen eensklaps eene hand zich voor hetgeen de tromp van het geweer verbeelden moest, kwam stellen. Het was die van mijn' *Claqueur*. Mijn oom werd rood, maar zeide niets, hoewel hij mij naderhand zijne gedachte mededeelde. »De Hollander had gelijk. Ik heb er over nagedacht, en geloof thans ook, dat wij te veel dierlijke levens verwoesten. In *Engeland* zouden die schepsels geene week lang zijn, zonder door den eersten den besten, die een geweer droeg, geblazen te worden.» — »Dat komt,» zeide ik, »omdat wij in *Engeland*, in weêrwil van den nachtegaal slapen kunnen; maar de Hollandsche nachtegaleen maken meer rumoer, en zij zijn blijde een' vogel te hebben, die hunne kikvorschen een weinig dunt.» — »Neen, neen, *FRANK!*» hervatte mijn oom, ernstig zijn hoofd schuddende; »ik scherts niet. Ik zeide het niet ten aanhoore van den Hollander, omdat ik mijn eigen land niet wilde afvallen. Er zijn reizigers genoeg, die dat doen, en ik heb het zwak niet om een Kosmopoliet te willen zijn, hetgeen, naar mijn denkbeeld, zoo veel beteekent als *polit* te wezen jegens alle landen, behalve zijn eigen.» — »Ik heb evenwel» merkte uw dienstwillige dienaar aan, »de Engelschen nooit hooren beschuldigen van opzettelijke wreedheid.» — »Niet voor zoo ver hunne medemenschen aangaat, *FRANK!* Maar roeijen wij de wilde kalkoenen en de patrijzen niet uit? Wat de ooijveers aangaat, die zijn de ouderlievendste dieren van de gansche Schepping, en ik schaam mij dat ik zelfs met mijn' vinger op een' derzelve heb aangelegd. God beware mij! Ik moest meer medegevoel hebben voor een' onverwachten dood.»

Het was avond eer wij te *Rotterdam* kwamen, veilig en behouden, behalve de parapluie en grijnen overrok van mijn'room, welke wij vooronderstellen, dat dezelfde stortzee over hoord zal hebben medegenomen, welke de Lady met haar rijtuig in zulk een gevaar bragt. Terwijl de overige familie zich op haar gemak in het *Hôtel des Pays-Bas* inrigtte, deed ik eene wandeling bij het maanlicht door de stad, en heb mijne eerste gewaarwordingen in verzen opgeschreven, om die, als gij het goedvindt, met de betuigingen mijner liefde aan uwe zuster ter hand te stellen. Neem gij in eenvoudige, maar daarom niet minder opregte proza, de hartelijke groet aan van, enz.

FRANK SOMERVILLE.

AAN ***.

Mijn oog aanschouwt een vreemde stad,

Waar 'k nimmer ben geweest,

En die zoo menig' waterstroom,

Herroept voor mijnen geest.

Verwond'ring houdt mijn' blik geboeid:

'k Weet zelf niet hoe 'k hier kwam:—

Kunt gij dan zijn in *Engeland*

En ik te *Rotterdam*?

Ik zie langs grachten diep en breed,

Het woelen van den vliet,

Waarop het bleeke licht der maan

Al tint'lend nederschiet.

Dat toonbeeld van Venetië,

Vermeldt mij waar ik kwam:—

O ja! — gij zijt in *Engeland*;
Ik ben te *Rotterdam*.

Die huizen, gevels fraai en net,
Dat venst'rental er bij,
Die havenkaaijen overal,
Die boomen op een' rij;
Die vloot, die nog zoo kort geleên
Van *Suriname* kwam,
Zegt mij, dat gij in *Eng'land* zijt,
En ik te *Rotterdam*.

Hoe vreemd en buitenlandsch gekleed,
Zie 'k hier het scheepsvolk gaan!
'k Begrijp zelfs hun gebaren niet;
Ik kan hen niet verstaan.
Een taal, die over 't wereldrond
Mij nooit te voren kwam,
Zegt mij dat gij in *Eng'land* zijt,
En ik te *Rotterdam*.

Wanneer 'k soms in een ledig uur
Wil 't marktplein overgaan,
Zie ik den Schutsheer van de stad
Daar uitgebeiteld staan.
Wie nam zijn' hoed niet in de hand,
Die voor ERASMUS kwam? —
Mij leert hij dat ge in *Eng'land* zijt
En ik te *Rotterdam*.

Ik volg den volksdrom naar de zaal
Van 't naaste koffijhuis,
Waar spelers, drinkers ondereen
Verheffen hun gedruis.
Een damp, die in geene andre zaal
Ooit te gemoet mij kwam,
Meldt mij dat gij in *Eng'land* zijt
Maar ik te *Rotterdam*.

Kom, knaap! kom, breng mij ook een glas;
 't Zal mij om 't even zijn —
 Het zij Schiedammer korennat,
 Of 't vocht van d'edlen Rijn:
 Maar schenk mij van de beste soort,
 Die van de bergen kwam —
 Mijn toast geldt haar in *Engeland*,
 Die 'k min te *Rotterdam*.